

[Henry Christensen.]

politisk har placeret sig sådan, at det har manglet viljen til eller mulighederne for at give, hvad vi måtte finde var rimelige indrømmelser, dersom brede politiske løsninger skulle tilvejebringes her i folketinget. Se, det er fra denne baggrund, kritikken fra og bekymringen hos den del af det danske samfund, der lægger vægt på, at de synspunkter, de liberale partier har, har en rimelig indflydelse i dansk erhvervs-politik og i dansk økonomisk politik, stammer. Det tror jeg er noget helt afgørende.

En enkelt bemærkning i diskussionen om afskrivningsreglerne. Hr. Per Hækkerup vil jo gerne reducere til, at det var bare småtterier, der skete. Man kunne vel egentlig stille sig det spørgsmål: hvordan kan socialdemokratiet og regeringen egentlig begrunde for sig selv, at de for at foretage nogle ændringer, som de selv betegner som småtterier, vil bidrage til — hvad de vitterlig har gjort — en væsentligt forøget pessimisme og bekymring i masser af danske virksomheder? Hvis det kun er småtterier, men betyder så meget for dansk erhvervsliv, hvorfor så dog stå så stejlt på disse småtterier? Betyder hensynet til en positiv indstilling hos erhvervslivet ikke mere end det, man har indtryk af efterhånden er afgørende, nemlig at nu gælder det for alt i verden om, at det, S og SF er enedes om her, må man ikke tabe ansigt på? (*Afbrydelse af Per Hækkerup*). Ja men hvis det ikke er tilfældet, så lad dog være med at stå så stejlt på noget, man selv kalder småtterier. Vi andre bedømmer det nemlig ikke som småtterier. F. eks. er den betydelige reduktion, der sker på kontraktkøb, en nedsættelse på 5 pct. i indeværende år, desværre noget, der har alvorlig virkning mange steder. Det forbigik hr. Per Hækkerup. Der er jo tale om en reduktion, uden at man overhovedet får nogen ændring i sine varelagre og kontraktforhold. Drejer det sig om et forskudsbeløb på 100.000 kr., betyder reduktionen jo, at et betydeligt beløb lægges til indkomsten på et tidspunkt,

da den pågældende virksomhed har lavere indkomster end normalt; man skal altså betale en yderligere, højere skat i en situation, hvor man har en lavere indkomst. Det er det, der udmarver erhvervsvirksomhederne.

Så var det dette med reglen om halveringen til de 15 pct., og dér lagde jeg godt mærke til, at hr. Per Hækkerup havde fundet ud af noget med december 1968 og januar 1969, hvor der, går jeg ud fra, ville være en ganske speciel situation ved overgang til kildeskat, som han havde fundet ud af. Men det er naturligvis ikke dækkende for den generelle virkning eller for den, vi står over for, for den virksomhed, der i december måned, næste måned, står over for at skulle købe en ting for at sikre kapitalgoder, for at sikre produktion og beskæftigelse i virksomheden, får jo kun 15 pct.s afskrivning, og den får ikke i januar yderligere de 30 pct.s afskrivning, som hr. Per Hækkerup talte om — eller var det et tilbud om, at det skulle den også have? Så var det da noget, vi kunne snakke om. — Nå ikke, jeg tænkte det nok; jeg frygtede nok, det ikke var. Resultatet er så, at virksomheden er bragt i den situation, også med hensyn til det i januar i år købte, at den får halveret afskrivningen, og da afskrivningen nu beregnes på en mindre del af skatten end før, fordi vi opererer med lavere marginalsatter, bliver virkningerne meget, meget stærkere reduceret i forhold til, hvad der hidtil har været gældende, end man måske har forestillet sig, og det i en konjunktursituation, hvor det var det modsatte, man havde brug for.

Når vi siger nej til de differentierede afskrivninger, er det, fordi vi har den opfattelse, at konkurrencen regulerer det økonomiske liv meget bedre, når vi har lige vilkår; end hvis statsmagten under den ene eller den anden form skal prøve at finde ud af, hvordan man på sagligt rimelig vis kan differentiere.

Nu får vi jo lejlighed til at drøfte specielt afskrivningsreglerne. Vi har fremsat lov-